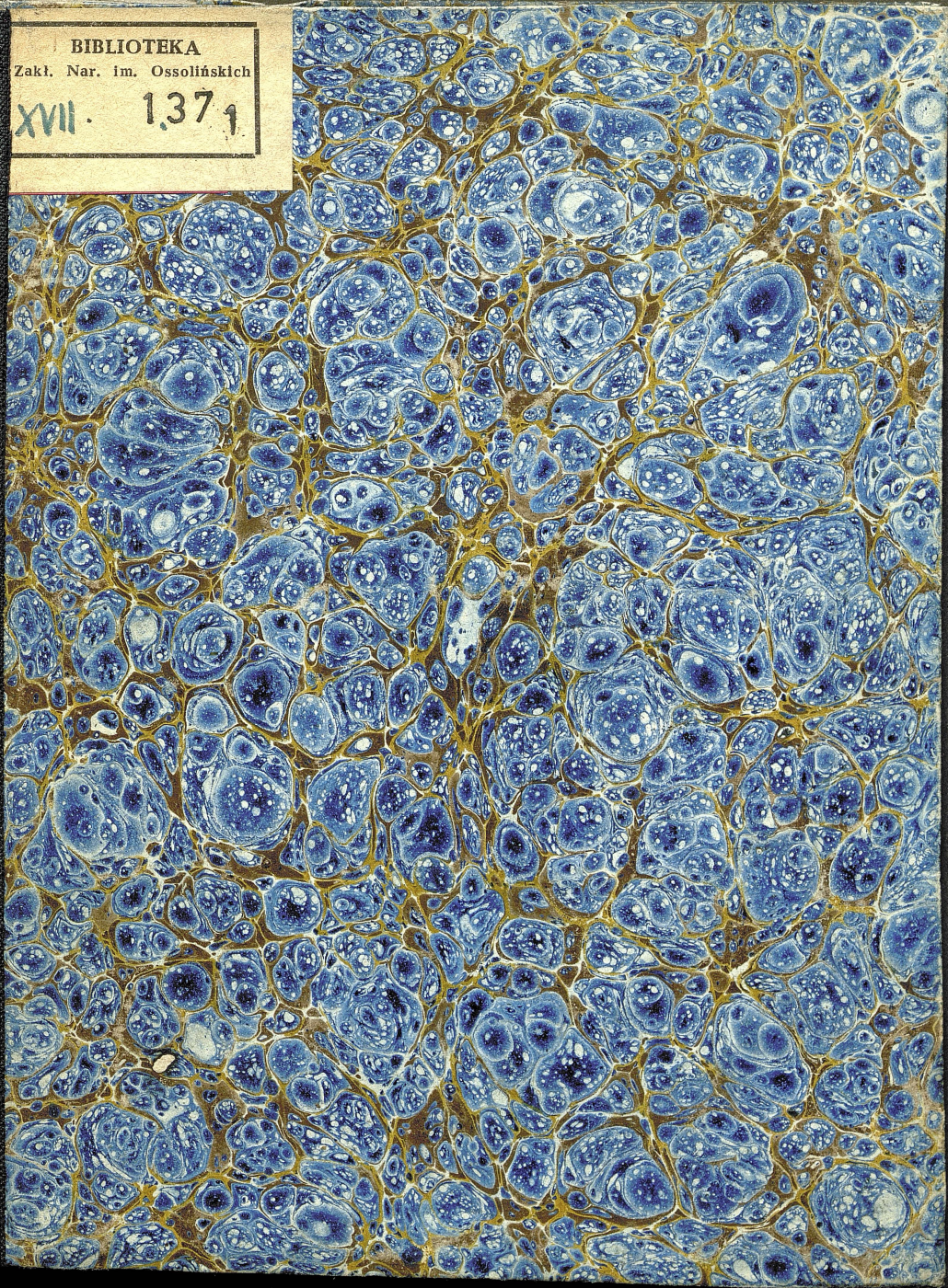
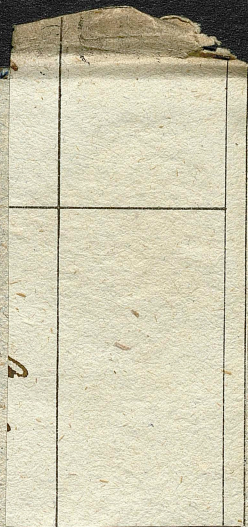

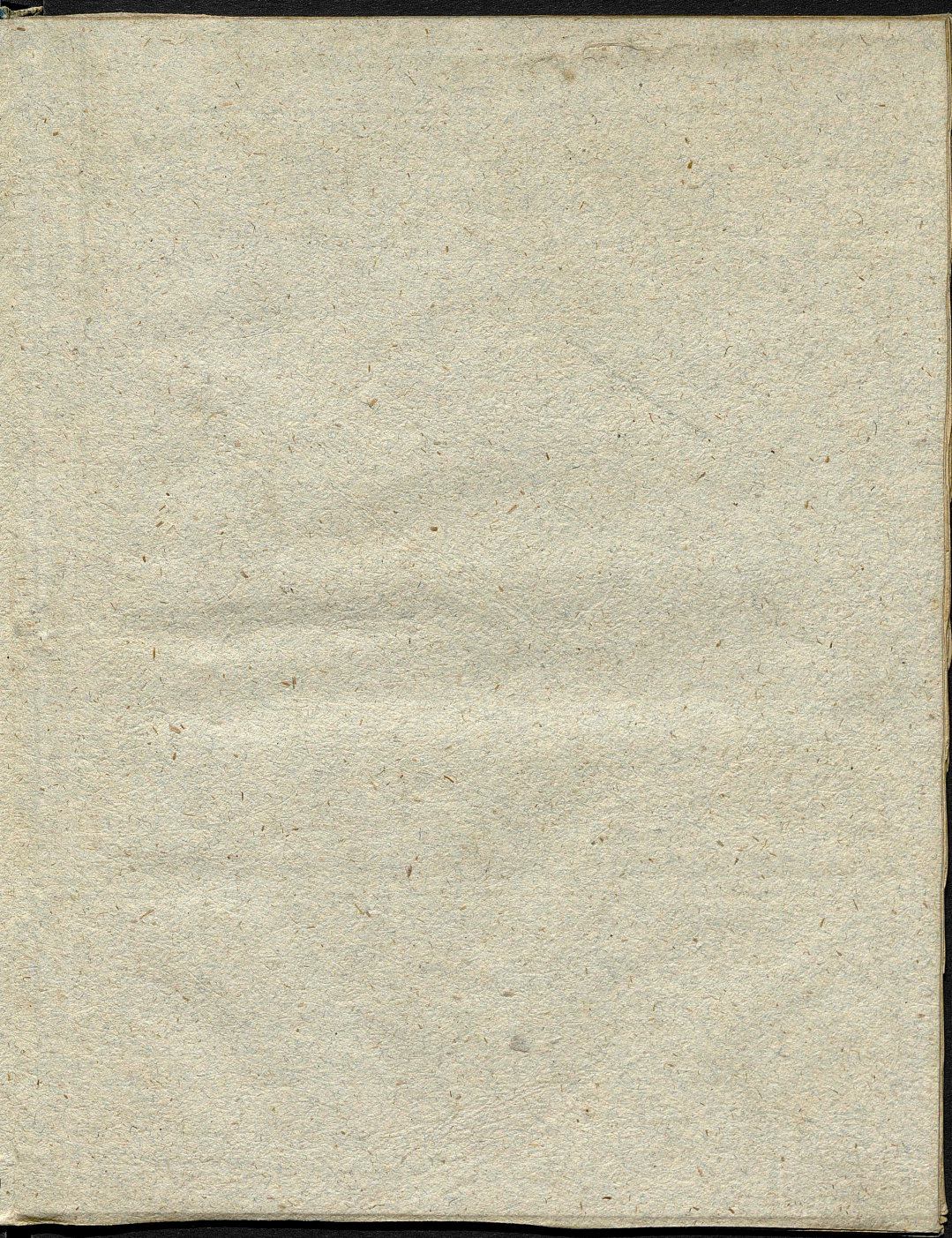
BIBLIOTEKA

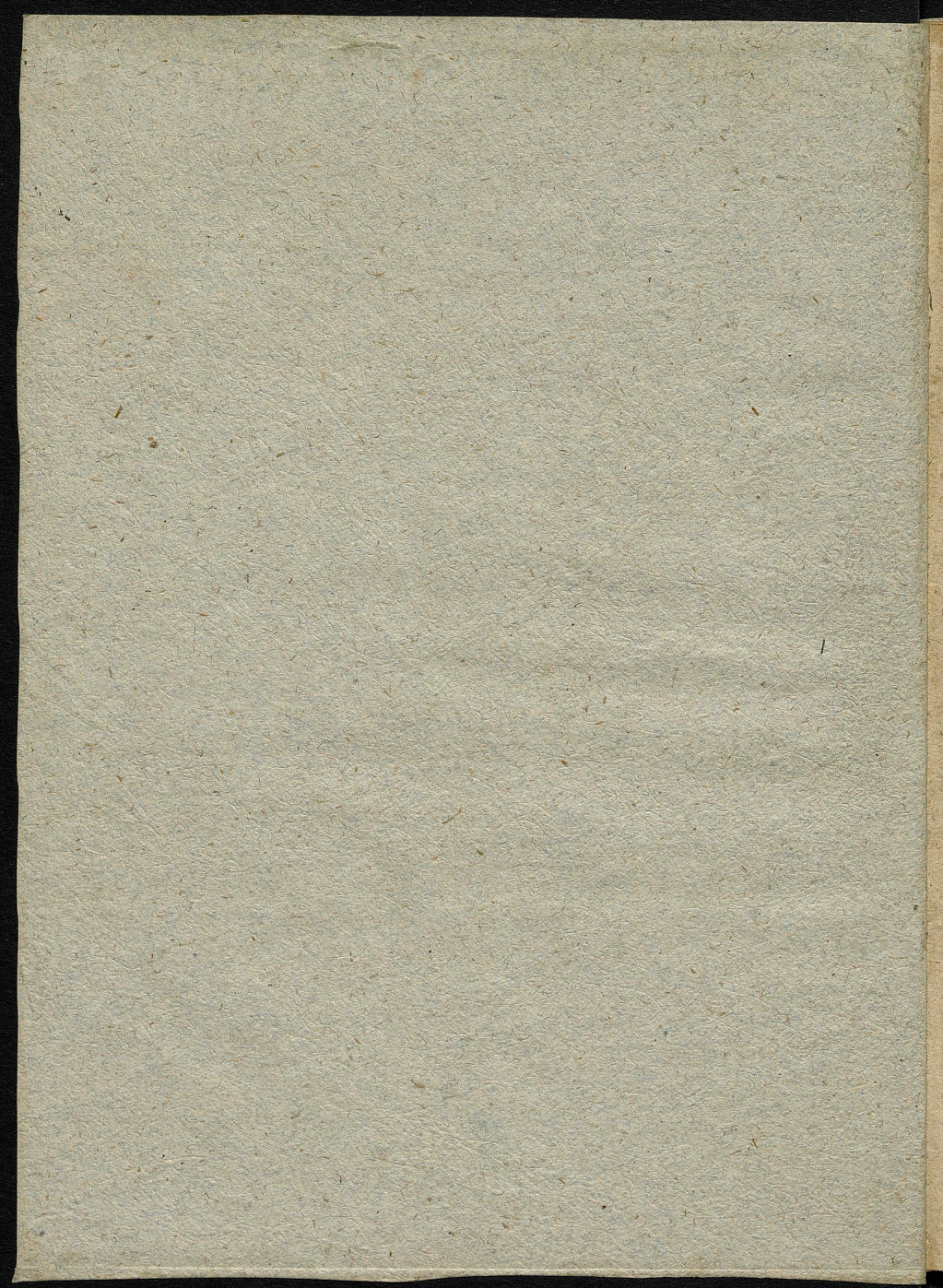
Zakł. Nar. im. Ossolińskich

XVII. 1371

H Y M E N Æ V S

ILLVSTRI ET MAGNIF. DOMINO,

DOMINO ALBERTO GIEBVLTOWSKI
A BAKOWIEC, S. M. R. SECRE: &c.

Comitum à Koziegłowy nepoti, &cæt.

Patri Sponsę:

ILLVSTRI BONÆQVE SPEI IUVENI

IOANNI GIEBVLTOWSKI, S. C.

Fratri Sponsę:

ILLVS. ANNę GIEBVLTOWSKA,

Nouę Sponsę:

ILLVSTRI ET MAGNIF. DOMINO,

ANDREę DRZEWICKI

à Drzewica, Clarissimo ac Felicissimo

Sponso:

ADMODVM REVEREN: DOMINO,

DOMINO IOANNI DRZEWICKI,

Canonico Gnesnensi, &c. &c.

Fratri Sponsi:

ILLVSTRI ET MAGNIFICO DOMINO,

D. CHRISTOPHORO KORICINSKI,

S. M. R. Secretario ad Hispaniam Legato,

Giebultouię stirpis cognato:

Cæterisq; eius Fratribus ac Hospitibus viris amplissimis,

DICATVS

A M. BARTHOLOMÆO WRESNANO, Collega Minore,
CRACOVIAE, xv. Cal: Nouembris, Anno Domini,

1616.

18.923

In Arma
ALBERTI GIEBVLTOWSKI.

*Vertice supremo speculatur callida vulpes,
Ut capulos gestat dira sagitta, videt.
Quisquis es hostis, abi. Nam GIEBVLTOWIA proles
His fulget signis, & sua iura fouet.
O quantum hæc Moschi, Turcæ, timuere Geloni
Et Valachi! Virtus impia castra fugat.*

In Arma,
ANDREAE DRZEWICKI A DRZEWICA.

Vngula, pes, cornu, vituli sunt arma ferocis:

DRZEWICII gladius, mens, equus, æra, manus.

His armis curat patriæ succurrere dulci,

His ferre, ac paribus, nomen ad astra suum.

O decus immensum! Quæ maior gloria Regni?

Hostes i contra: vincere grandis honor.

Ad Patrem Sponsæ.

Dic age iuste Solon, cur nullus ritè beatus
Debeat in vitâ dicier? Error inest.

Virtus quemq; beat; virtus facit alma beatos.

Felix virtutis qui pia regna colit

In vitâ quis te neget ô Alberte beatum?

An tibi non virtus pectora iusta regit?

Clarius hoc Phœbo, qui cælo currit aperto:

Est tibi religio, est aurea temperies.

Est animi robur, rerum prudentia maior,

Est æqui ratio, consiliumque boni.

Sed cur virtutes hominis percurrere tento?

An vastum tranat parua carina mare?

Ante non etiam felicem nata creârit,

Quæ sponso nubit? quàm bona, quàmue decens?

Felix, qui potuit sobolem generasse probatam:

Nam quid de nato dicere lingua potest?

Quis similis iuueni? verbis & corde modestus,

Et sapiens: valeat dicere quisq; virum.

O felix genitor, tibi quid restare videtur?

Scilicet ut lætus gaudia corde feras.

Lætus IO canta, lux hæc hodierna dicata

Lætitiæ, cedant tristia corda procul.

Lætus IO canta, simul & mea carmina lætus

Accipe: nam vates pectore, cantat IO.

Carmina suscipias, quæ dedico, fronte serenâ.

Patri cum natis omnia læta fluant.

Ad fratrem sponse.

Ioannes patris ô decens voluptas,
Solamen patriæ, domusq; fulcrum.
Te Pandora suis beavit vltro
Donis, es niueo venustus ore,
Es pulcris animi bonis decorus,
Toto es, corpore pulcer, atque comis,
Dignus laude boni Patris perenni
Es natus, patris ô decens voluptas.
Ioannes nitidam viden' Sororem?
An prudens animi diem recuses
Faustum ducere lætiore vultu?
Esto lætus, loque lætus ore
Canta. Prospera, dic, fluant Sorori
Cunctis hospitibus, patri que dulci:
Nec desis tibi, belle nate Patris.
Post, dic: Christe nouis faucto sponfis,
Ducant vt pariter dies serenos;
Nec vatis remoue pium laborem,
Offert quem tibi mente promptiori.
Ioannes Patris ô decens voluptas,
Solamen patriæ, domusq; fulcrum.

Ad Sponsum.

Andrea generis DRZEWICII decus,
Specs Regni, Patriæ blandule floscule:
Sol currit radijs purior æthere,

Dum profers nitidum caput.

Mater chara sui pectora filij
Dum cernit, melius fundere non solet
Mentem in letitiam, quem mare longius
Auctum tenuit diu.

O lux Sarmatiæ splendida fulgidæ,
Venisti cupidis grator omnibus,
Vt verno veniunt tempore flosculi

Post tristes hyemis dies.

Quamvis hospitibus gratus es omnibus:

At Sponsæ teneræ grator aduolas,
Absentem cupijt pectore fortius

Te Sponsum illa nouum suo.

Te virtus niueo vellere contegit,
Te Musæ decorant artibus arduis,
Te Maiores rutilus viribus induit,

Et murum Patriæ facit.

Salve DRZEWICIE gentis honor grauis,
Terris Craciadum florida gloria,
Et Giebusiouia viuida spes domus

Magnis orta parentibus.

Nunc nunc latitiâ pectora permoue,
Hanc lucem celebrans, latus Io cane,

Sponsæ

Sponſo ſponſa tibi candida traditur,

Claris nata parentibus.

Canta lætus Io ; Vocibus inſonet

Aether, meq; tuum reſpice lætior

Vatem, carminibus daque meis locum

Magnos Muſa decet viros

Orbis nunc domitor carmine nobili

Viuit ; teque ſequens. carmina dum leget,

Ætas afficiet lumine viuudum,

Et mentem rapiet ſtupor.

Andrea generis Drzeuicij decus

Spes Regni, Patriæ blandule ſoſcule,

Sol currit rutilus, dum tua debito

Rumpis pectora gaudio

AD REVERENDI D. Canonicum Fratrem Sponſi.

Sponſi frater ades felici ſydere natus

Quem Pallas fouit prouida lacte ſuo

Virtutes, moreſque boni, Muſæque decore,

Te ſuſum tollunt condecorantque virum.

Quem, tantę dotes animi, haud mereantur honorę

Auxit te merito Gneſna decore vetuſ.

Surge domus columen, Patrię, templique ſacraſi.

Maiores æqua, aut vince, decore tuo.

Sed iam tempus adeſt, quo lætus dicere debes,

Viuat Io frater, ſponſa venuſta ſimul

Illis connubium ſit felix. En ego verſus

Dedico qui vates, occino, viuat Io

AD

AD KORICINIOS SPONSÆ COGNATOS.

Felix ô proles Koricinia in orbe Polono,
Quę ceu stella tuo semper honore micas.
Aspice quàm varię stirpes tibi corpus in vnum.
Iunguntur? Virtus hoc tua crede facit.
Nunc age lætitiā gaudens deprome decentem,
Æther Io resonet, pectore funde melos.
Sanguine iuncta tuo nouaclaro sponsa marito
Traditur, exulta, cuncta precare bona.
Cresce bonis aibus virtutibus aucta serenis,
Te duce Sarmatię surget ad astra caput.

Ad reliquos hospites.

Heroës fortes nitidam venistis in aulam,
Connubium vultu condecorare nouum.
Tristia corda procul, procul hinc deponite curas,
Hunc hilari vultu concelebrate diem.
Ecce nouus Sponsus, noua lætus carmina fundit,
Lætię comites vos cupit esse suę.
Vos etiam vates ad carmina prouocat omnes,
Carminē blandifono personet æther, Io.
Personet æther, Io, lætâ resonante Camœna
Craci. Sarmatię flos micat ille vetus.

EPOS NVPTIALE

Eri iuga dum spatior Parnasi fortè bicornis
Arboreas vmbas inter, floresq; tenellos,
Ac virides herbas, flagrantès narib' auras
Accipio, & gratū, recreat qui corp', odorē.
Labitur ecce mihi sensim dulcissim' intra

Membra sopor, fessos vincitq; ligamine sensus:
Arbor erat protenta suis super aëra leuem
Ramis, alta comas, folijs, & vertice denso,
Lætior hîc vastum gremium telluris opacę
Herba tegit; rauco manat propè murmure torrens;
Vndique fiat Zephyrus placidus spiramine leni.
Obluctor primū; sed me superare potestas
Est maior somno, vincenti porrigo palmas.
Ocyus extendo sub ramis corpus amœnis,
Luminibus iaceo clusis, mens alta volutat
Perpetuò vigilans, non vlli peruia somno,
Non illam tenebrę noctis, non lumina solis
Impediunt, volitat, mouet infima, summa pererrat,
Otia contemnit, præfagit sæpè futura.
Humida nox fuscis tellurem texerat alis;
Cum propè luciferi sedes iam curreret altas.
Ecce meis oculis spectrum (mirabile dictu)
Occurrit; gemini soles, in limine rubri
Apparent Euri, radijsq; nitentibus ambo

A

Collucent

Collucent, longis spatijs & corpore primùm
Disiuncti, tandem venerunt corpus in vnum,
Vnus fit Titan, & lumina spargit in orbem
Sarmatię gelidum, quā se rota porrigit Arcti
Inter eos facies aliquot micuere venustę
Virgineā formā, pedibus plausumq; dedere
Disparent vultus pariter visęque puellę.
Agnosco Phœbos terram signare Polonam
At quid portendant, timeo: nam sæpe sinistra
Eueniunt, quoties occurrunt talia spectra,
Stat coma, tristi uagā surgens formidine noctis,
Atque rei visę: surgo, mea corpora somno
Excutiens, animo quę vidi cuncta reuoluo.
Protinūs ante meos oculos de culmine montis
Musa venit, manibus roseis & corpore pulchro
Ac timido curas adimens, hæc infit ab ore:
Quid vates adeò trepidas? deponere timorem,
Est omen felix, tibi visum noctis in vmbra:
Crede, nihil tibi triste notat, sed cuncta Polonis
Prospera. Vidisti geminos Oriente sub ipso
Luminibus Phœbos, radios iecisse sub Arcton,
Et venisse, morā sine longā, corpus in vnum,
Virgineos vultus quoque disperijisse notasti,
Quos ambo soles radijs texere coruscis
Vna Fides virgo fuit, huic Reuerentia semper
Altera fida comes. Charitas at tertia flagrans

Ignibus

Ignibus æthereis, circum quas ordine longo
Splendidus hac illac sequitur chorus ore sereno
Hę geminos soles radijs iunxere, Polonas
Scilicet eximias stirpes, virtute micantes :
Vt Phœbi quoties nitidi super æthera purum
Lumina proijciunt, capita ostenduntque corusca
Splendescunt terris, oculos recreantq; videntum :
Sic gentes hominum fulgent virtute decora
Atque voluptatem pariunt cernentibus illas.
Sed quęnam (vates inquit) volo scire, gemellę
Iungantur stirpes ? quibus aut solatia portent ?
Sanguinis Elysium coniunctio nutrit amorem
Atque voluptatem : multis homo gaudet amicis,
Musa sub hęc breuiter. Iuuenis, quod poscis ab ore,
Accipies lætus, modò sit tua certa voluntas,
Gressibus huc properis venient à culmine tecti
Cælestis, visę, nobis dicentque, puellę.
Isthęc vix fati, fulgor perstringit ocellos;
Progreditur cœtus, iuga Parnasięque per alta
Diffundit radios quā se fert omine fausto :
Alma Fides, linguam portat cum corde ligatam
Fune sacro, filis rutili quem texuit auri.
Dius Amor flammis rapidis, ac igne coruscat
Atque facem dextrā gerit, vt succendere possit :
Rubra Soror vultu & labijs comitatur euntes.
Adsunt iam propiūs magnā stipante cateruā

Virgineas formas, gelido positoque timore
lungitur his vates audax : lætissimā verò
Musa genu curuans tenerum. Saluete Sorores,
Altitoni natę, cæli de vertice lapsę :
(Inquit) cur terras nimium properatis ad imas
Somnia quidue ferant per noctem visa profundam
A iuvene hoc socio ? rogitamus dicite nobis :
Nam geminos soles venientes vidit in vnum,
Quos inter plares vultu fulsere puellę
Et periēre simul, dum Phœbus iunctus vterque
In cælo : charitas penetrabilis omnia miscet.
Virgo prior constans dictis factisque sacrato
Hęc dedit ore simul. Stirps Gieboltovia terris
Sauomatūm, cum Drzewicjjs, sunt clara duorum
Lumina Phœborum, quos iam connectere vinclis
Currimus : in cælo quoque nos coniunximus alto.
Prisca fides ego sum : Charitas comes altera nobis :
Tertia cum socijs hęc est Reuerentia fidis.
Iam iam tempus adest celebres inuisere gentes,
Et celebrare domos per sæcula multa nitentes.
His dictis Diuę gelidum venēre sub axem.
At vates inquit : mihi vera ô Musa locuta es :
Sydereis animo est eadem sententia Diuis.
Cur timui demens ? Lætum depromere vultum
Expedit, ac mœstas animo deponere curas,
Sarmata Sarmaticis gratari gentibus ultro

Procurro.

Procurro, & laudes versu cantare Polonas.
Esto Musa comes, Diuas nunc ponè sequamur:
Chare cliens, Musa ore refert, haud sperno laborem
Sponte subire, mihi facilem, gratumque Poëtis.
Continuò gressum celero, septemque Triones
Inuiso : regio est populis gratissima rectis.
Iamque adeò alma Fides pedibus sociisque fideles
Sarmatiam tetigère suis, cum vateque Musa,
Apparent oculis prope Giebuttowia Diuis
Tecta, suo nimium fulgentia tecta nitore.
Ingressæ tacitis plantis, en pulchra puella
Ore rubens labijs & fulgida corpore toto :
Ceu Phœbus, quando Oceani consurgit ab undis
Cum nitidam profert caput orbi & lumina fundit.
Ostrum parietibus pendet, pictique tapetes
Omnia resplendent intus, micat aula, domusque.
Primus Amor flammis succendit virginis ora
Cogitet vt semper Drzewicki nubere soli
Ardet virgo statim Drzewicki cernere magnum
Sarmatię iuuenem proauorum sanguine claro
Recta Fides addit stimulos quo pectora lingue
Conueniant : at honoris opes Reuerentia molles
Atque pudoris habens immittit cordibus imis,
Figit in ore bonus sedem pudor, inde rubescit
Virgo : velut grato nimium depicta colore.
Exin Drzewicias Diuę cursare per oras

Festinant, animum iuuenis succendere tentant,
Quælibet immittit castos penetralibus ignes
Et cordi prono. Andreas conflagrat amore,
Ante suos oculos teneram versarier A N N A M
Noctes atque dies putat: omnia posthabet illi,
Ire parat citiùs, quâ Giebultovia virgo
Pert gressus: mentem sic fallier autumat altam.
Fertur equis iuuenis magnâ comitante cateruâ;
Et cupidus pedibus fulgentia tecta subintrat.
Quis tibi Drzewicki tunc sensus? quanta voluptas?
Virgo pudica tibi quinam præcordia subtus
Affectus, sese dum coram cernitis ambo?
Quis modus aut ratio cupidos moderetur amantes?
Coniungunt dextras, sese dominiq̃ue salutant,
Torrent atque coquunt epulas, volat ater ad auras
Fumus: at hinc alij Cerealìa dona canistris
Expediunt, mensas insternunt vndique mappis:
Deinde ferunt epulas, in mensis pocula ponunt,
Accumbunt, duramq̃ue famem depellere cuncti
Conantur: sed vbi iam ventrem quisque repleuit,
Drzewicius lætus de pectore talia profert.
O Giebultovi Vir maxime laude perenni,
Quis tibi priscorum tabulas numerare parentum
Ore queat? factisq̃ue domum super æthera dignis
Tollere? quem lateat tua gloria fortè Polonum?
Quin etiam externas pennis volitauit ad oras:

Quisq;

Quisque sonat gentem, cui nomen villa Giebultow
Indidit, & fecit patrios decorare Penates.

Hi ego spontè celer venio commotus habenis,
Pauca rogare volens. Non est ignota propago
Drzewicij gentis, quàm Sarmata finibus orbem
Claudit, non latitat tenebrosis obsita virtus
Pulchra locis: qui Maiores, quæ gloria nobis,
Haud equidem dubito, tibi quin ea rumor ad aures
Detulerit. Certè huc me, me Diuina voluntas
Appulit, vt stirpes geminas coniungat in vnum.

Est tibi nata decens generoso digna parente.
Hanc mihi (quod ne temne rogo) coniunge volenti
Coniugioque dica stabili. Sunt fortia nobis
Pectora: sunt & opes, sunt (si fors credis) amici.

Quid villas memorem, virtutis quidue micantis
Symbola? sed dicant alij, mea gloria nulla est.
Dum viuam tanti benefacti gratus in orbe
Esse volo, dignasque tibi persolvere grates.
Si facies (nam iusta peto) iam vita duobus
Vna erit hîc nobis, pariterque erit vna voluntas,
Quodque pater mandas tua nunquam nata recusat.
Desijt ore loqui, premit alto pectore plura.

Responsum breuiter dat Giebultovius Heros.

Maiorum iuuenis celebri clarissime famâ,
Et virtute tuâ. Quis enim non nouerit omnes
Drzewicios? Quod ab ore rogas, oracula poscunt,

Et

Et suadent, id sæpe meo iam corde recurrit,
Sæpiùs hoc vnum subtus mea cura volutat,
Quod licet abijciam tamen idem sæpè recursat.
Ergo petita refers, quod sanctum Numen Olympi
Fortunet, natęque, mihięque, tibięque per æuum.
Acclamant omnes, sponſis fortuna nouellis
Aspiret, pulchrâ faciat quoque prole parentes.
Lætitiā instaurant, implent mensasque Lyæo,
Exsiccant phjalas auro gemmisque rigentes.
Vtque nouis sponſis faueat fortuna precantur:
Denique præfigunt spatium, quo tempore multis
Confluere hospitibus liceat, sponſosque recenti
Condecorare nouos vultu, pactisque ligare.
Tempus erat, cùm sol equalis brachia libre
Præterijt, faciens maiores noctibus vmbras,
Et caput occultans pelagi resonantis in vnda
October currebat equis per cęrula vasti
Cœli, & quadrigas duris frēnabat habenis;
Hospitibus signum veniendi traditur ultro:
Vt sponſum decorent lætum, sponſamque nouellam
Ac læto celebrent hymenęos pectore cuncti.
Herodes magni veniunt ex partibus amplis
Sarmatici regni, lucent auroque superbo,
Et gemmis nitidis, famuli quos ordine certo
Circundant, stipantque latus flore coronā:
Hic Castellani fortes Regisque Dynastę.

Hicq;

Hicque Palatini, vel qui bene munia Terre
Sauromatûm referunt, patrię & gratantur honestę.
Hic quoque Drzewicij claro de sanguine nati,
Cognati simul, affines, & copia longę
Grandis amicorum, vix iam capit aula frequentes.
Quid Giebultowski gentem? quid sanguine iunctos
Cōmemorę? quantû decus hæc stirps iactat in auras?
Stabant tercentum rhedę, totidemque quadrigę
Spumantes mandunt frēnos pedibusq; trementem
Concutiunt terram, neque possunt stare quieti,
Postquam iunxerunt dextras multamque salutem
Dixerunt, celeres gressus ad limina templi
Ritę ferunt, onerantque suis altaria donis.
Ante alios iuuenes Drzewicki splendidus omnes
Veste micat, faciem iuuenis pulcherrimus altam.
Paruum post spatium sequitur nitidissima coniunx
Ordine virginibus longo comitata Polonis
Ceu gemini soles quibus amplior ardet Olympus.
Hinc alij Proceres præeunt, alijque sequuntur,
Hinc Heroinę forma præstante potentes,
Hinc chorus egregius, viridis post terga iuuentę.
Interea Phœbus spiranteis naribus ignem
Egit equos altę vasti per culmina cœli;
Dum fuit ad sacri peruentum limina templi.
Ecce Fides & Amor, simul ac Reuerentia Diuis
Cum socijs, aris adsunt, & munera cœlo

Deportata tenent manibus ; diffunditur intus
Fulgor ab ore sacro niueus, stupet inscius ordo,
Quidue ferant, omnes intentis auribus astant.
Hic prior alma Fides inquit. Quęcunque geruntur
In terris, igni, pelago, cęloque profundo
Illa Dei nutu fiunt: Deus omnia versat
Et regit, & firmat; nil fit sine numine sacro
Ille nouis sponſis clemens dat munera gratis
Connubium ſtabilit, generoſa prole parentes
Efficit, ille bonis externis auget, & ornat;
Mentibus ille beat, terreno corpore veſtit.
Hinc nos ille ſoli pinguis ſuper infima miſit,
Vt ſponſum ac ſponſam vinctis ſtringamus honeſtis
Coniugiumque nouum donis decoremus opimis.
Accipitote bonam pacem de ſedibus altis,
Vos inter maneant concordia pectora ſemper.
Pace quid eſt homini melius? quid tutius vnquam?
Dius Amor placidam dedit ac Reuerentia flammam
Ignibus æternis nuptam & iunxere maritum
Sic fate. Sit amor vobis, ſint pectora caſta,
Sint caſte mentes, ſit lingue caſtior vſus.
Talibus altitonans benedicit ab ore maritis
Quos bene coniunxit Deus, hos ne ſeparet vnquam
Vilis homo, viuax dum ſpiritus hos reget artus
Tum gemino nitidas capiti impoſuere coronas
Queque nouę ſponſę fuit, illam vertice ſponſi

Diua locat ; sponſi quoque ponit vertice nupte
Coniungenſque manus, binis dat vincula palmis.
Denique condecorant digitos fulgente metallo,
Gemmis, & puro duplex nitet annulus auro,
Quem variant ſponſi ac ſponſę digitisſque reponunt,
Symbola ſunt Fidei verę, & felicitis Amoris.
Hęc vbi feciſſent, diuinis vocibus omnes,
Viuite felices, cantant, virtute beati,
Viuite prole graues, fortes in amore Tonantis,
Viuite fortunâ pleni, longâque ſalute,
Viuite ſubſidio patrię, templisſque ſacratis.
Vos certè altitonans meritò coniunxit in vnum.
At Giebultouij, qui Drzeuicijſque fuerunt,
Et quanti, libet antiquę ſua tempora ſame
Dicere, & annales lingua refricare vetuſtos.
A Kozięglowy, clari virtutibus olim
Vixerunt Comites, quos Craci terra beata
Edidit in lucem, ac patriam defendere iuſſit
Hi villam, iunctis alijs, tenere Giebultow;
Sed tamen à Kozięglowy cognomine dicti.
Criſtinus ſeſe obiecit quibus ille periclis
Auratus miles, quin Caſtellanus & ingens
Sandecię? Quantus fuerat Prandota per orbem
Sarmatię? factis verbis, quàm nobilis armis?
Alter Criſtinus, ceu fulmen ab arce ſuperna
Quas tibi Koſfici turbas, quantasſque miſello

Gleueciam oppugnans dedit, Arcis mœnia fortis
Dum capit, & bello curas vlciscitur acres
Silesios vrgens? Ante te mea Musa tacebit
O Iacobe Giebultovi, qui nomine dictus
A Kozięglowy? Celebris Pręmyslia, fare,
Quę virtus hominis? Tuus hic Capitaneus olim.
Ioannem validum bene Kozięglowia sensit,
Cristinum fratremque suum, qui iura secuti
Patria vixerunt, clari cum laude perenni.
Quę tibi Ioanni soboles? quàm splendida Patri?
Hanc fortem genuit leues pia nata sub auras
Sieradię Castellani castissima mater.
Hinc Sbigneus erat, Ioannes moribus aptis
Prępositus, cuius vitam Pilecia nouit
Egregiam, dignus qui tempore viueret omni.
Æquales ambo Musis, virtutibus, ortu.
Quas Iozephe tibi, aut Vincenti dicere laudes
Expediat? Vos, vos castam sine coniuge vitam
Duxistis. Felix omni qui tempore castus
Lactę Stanislaum Musę pauere decentes
Hinc animus creuit, patriam defendere charam,
Hinc fortis miles fuit, ac tutamen ab hoste?
An Sigismundum versu, Andreamque canoro
Præteream? pro me virtus animosa loquetur.
Gloria vestra viget semperque vigeat in æuum.
O Alberte tibi, quidnam fortuna recusat

Aut

Aut potius virtus, qua fulges tempore vite?
Corde tuo sedem fixit prudentia rerum;
Tu seruans, æqui, fidei, pietatis, auitæ,
Religionis amans, patriam charitate flagranti
Vsq̃ foues, hostesq̃; feros depellere præsto es
Inuictis animis. Quid enim mea carmina dicant,
Quæ tibi temperies, vel quæ moderatio vitæ?
Hinc Magni Regis tu Secretarius alto
Pectore, consilijsq̃; potens, atque arte coruscus
Dum stabit Regnum, dum cœlo sydera current,
Vistula dum trudet lymphas, rapidosq̃; recursus.
Laus tua, florebit nullis moritura diebus,
Coniugis atque tuæ, quæ fœdi criminis experts
Exegit vitam facilem, pulcherrima vultu
Fœmina, Maiorum, & proprijs virtutibus aucta,
Hæc Marianna fuit quondam Kochcicka Baronum
Filia, qui de Lublinecz cognomine dicti.
Qui vestras laudes aueat numerare Barones,
Ille prius pelagi immensas numerabit arenas;
Aut folia in cellis, æstas cum torrida, syluis.
Hæc genuit sobolem cupidam virtutis & artis
Ioannem bellum iuuenem, qui pulchra parentum
Stemmata, dum cernit, mores & facta priorum,
Vt valeat similis claris Maioribus esse.
Nunc bene Grzyboui studiosa mente Magistri
Dogmata sectatur docti, cui pulcher Apollo

Iufudit varias dotes, animumque ſagacem.
Crefce bonis auibus iuuenis clariſſime Regno,
Et patrię, laudeſque domus ad ſydera tolle.
Hęc pulchram natam ſub luminis edidit oras
Nec minor eſt alijs, morum grauitate decora.
Anna viro magno quę nubit ſplendida coniunx,
Delicię patriſque tui, fratrisque, domusque
Anna vige, flore, tua proles ęthera tangar,
Maioreſque ſuos dignis virtutibus ęquet.
Felix   nimium, felix Koricinia proles
Quę Giebulletouium tetuliſti lucis in auras,
Scilicet eſt virtus Koricinſki florida Magni
Atque fuit ſemper, neque tantum nota Polonis,
Externę gentes illam videre coruſcam:
Mentibus ac tacitis intus ſtupere videntes.
Nicolaus qui vir veteri de ſtirpe proſectus?
Quis mores eius non demiretur honeſtos?
Si nobis tales generaret patria natos,
Quę gens, quod Regnum poſſet ſuperare Polonos?
Laus quoque Chriſtophori petrupit ſydera pennis:
Religio, pietas, iuſtis Aſtrę ſtateris,
Temperies, charitas patrię prudentia rerum,
Excellens animus, fortes in corpore vires,
Ornant Chriſtophorum Koricinſki arteſque decore.
Tota hęc ſtirps talem patrię ſe prębuit alme.
Viue domus multum felix Koricinia, factis

Atque

Atque tuis patrios ad sydera tolle penates
Non repeto multos, quos secula prisca tulerunt.
Fulco Palatinus, veteris quem mænia Craci
Viderunt, hac stirpe fuit, quæ nomine gaudet
Villæ Giebultow celebris. Fulcoq; secundus
Præsul erat, cuius texit caput insula Craci.
Nicolaus frater Fulconis, strenuus armis
Ille Palatinus de Craci nomine magnus
Inuictas huius cognouit Rulsia vires
Wlodimirus erit testis, quem sæpè subegit,
Testis & Haliciæ murus, quem sæpe reuulit
Atq; Duces vicit, paruo licet agmine, fortes.
Quid duo Fulcones, quorum alter mœnibus altis
Castellanus erat Craci; Archiepiscopus alter
Gnesnicolis, virtus horum per secula uiuit.
An tu Petrosłae meis indictus abibis
Carminibus, cuius, Casimiri tempore Magni,
Dura phalanx cecidit, pugnando fortius inter
Crudeles Valachos, animo genteque rebellem
Laustua temporibus nullis peritura, vigebit:
Hæc gens consilijs semper pollebat & arte.
Quod bellè expertus Cæsar, Regesq; Poloni.
Stirpibus his, lætis gens Giebultouia surgit.
Tu noua nupta vide, quibus es Maioribus orta,
Alpice virtutes, gaudent imitare priores.
Drzewicy clari quoq; factis, moribus æquīs,

Artibus

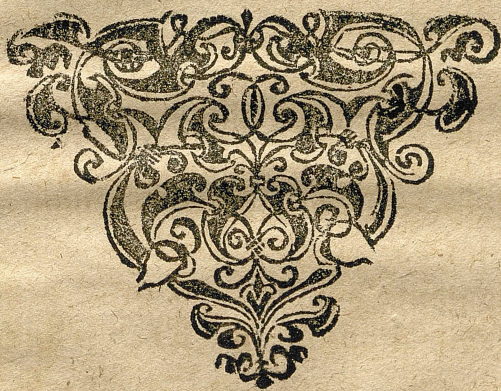
Artibus egregijs Regno vixere Poloni
Quis te Matthia dignis ad sydera tollet
Laudibus? An ternis haud Regibus ante fuisti
Consilio factus vicecancellarius olim?
Postea ob insignes, tu Cancellarius ingens
Virtutes fueras. Te, te Pręmyslia nouit
Pastorem vigilem, te wladislaui sensit;
Denique Gnezna vetus, rexisti cuius ouile.
Conuenit Andree nomen virtute virili
Ornato, proprijs respondent nomina rebus.
Nicolaus Craci vixit super arce modestus
Canonicus vitā celebris, Musisq; decorus.
Virtute insignis quoq; Castellanus Adamus
Inowlodislaui, quo gaudere Patrono
Optauit semper. Virtus placet omnibus equa.
Matthias alter Craci fuit, vrbe vetusto
Tempore Canonicus, sed non sine laude priorum
Iacobus grauis, arte potens, virtute refulgens.
Iacobiq; pius Martinus nomine gnatus.
Quid Vitelinos, Macieiouiosq; tacebo
E quorum patulis ramis, gens pulchra Drzewicki
Pullulat, ac profert patrię de palmite fructus.
Namq; Vitellini quondam tenuere Drzewice
Et Macieiowice egregios hoc nomine pagos
A quibus exortus Magni traxere vetustos
Drzewicy, & Macieiowy, duo germania Regni.

O que

O quę, Sarmaticis illuxit finibus horum
Virtus. Quin illam cælum vix terminat altum.
Quis cunctos blando percurrere carmine possit?
Andrea nouę sponse, bonis Maioribus orite,
Quis non virtutis moueatur lumine tanto?
Quam tibi flammipotens Deus alto misit Olympo,
Corporis infundens membris animoq; calorem.
Tu varios mores hausisti promptus & artes
Tu patrię cultor dulcis Regniq; Poloni,
Tu pia templa Dei cultu veneraris auito
Viue diu felix, viuant seriq; nepotes,
Et nati, quos suscipiet tibi candida coniunx:
Te Deus efficiat vitę per tempora sanum,
Cum Giebultonię gentis propagine clarâ
Vos certę ascripotens meritò coniunxit in vnum.
Viuite felices Magni duo germina Regni,
Viuite felices duo soles lumine clari,
Viuite felices, diuinis vocibus omnes
Acclamant socię, niuea virtute beati.
Viuite prole graues, fortes in amore Tonantis,
Viuite fortuna pleni, longaq; salute,
Viuite subsidio Patrię, templisq; sacratiss.
Hęc ubi concinuit chorus, vdas cessit in auras.
At qui viderunt oculis miracula cœli,
Obstupeŕe animis primò; dein mente reducta
Ad tectum referunt gressus, epulisq; fruuntur

Magnificis, phialas statuunt, & vina coronant,
Magni crateres implentur munere Bacchi.
Tunc nouus hospitib' sponſus bona ab ore precatur.
Herôes Magni, ſit vobis gratia magna
Qui noſtrum facie dignati viſere teſtum.
Incolumem vobis ego cunctis opto ſalutem.
Hæc dicens bibit, & pleno ſe prouult auro:
Ordine ſic longo faciunt, quos menſa ſodales
Longa tenet: circoq̃ue ſuo complectitur amplo.
Poſtquam exempta fames, dant pleçra canorum
Vſq̃ue ſonum, cytharęq̃ue, lyręq̃ue, ſidesq̃, tubęq̃ue,
Atque cheles dulces iucundo pollice tactę.
Tum leues pedibus ducunt plauduntq̃ue choreas,
Inprimis ſponſus, caſta cum virgine ſponſa,
Hos alij Proceres propiùs caſteq̃ue puellę,
Atque Heroinę primò comitantur euntes
Et repetunt choreas, ſonat altis vocibus æther:
Omnes lætitiā geminant, lætiq̃ue precantur
Omnia fauſta nouis ſponſis, hæc verba canentes:
Viuite felicens Magni duo germina Regni
Viuite felices duo clari lumine ſoles.
Dumq̃ue canunt reliqui, vates & Muſa ſonoris
Vocibus exultant, cantus geminantq̃ue ſacratos.
Viuite felices ſponſi, quos ſancta voluntas
Altitoni iunxit, niuëa virtute beati
Viuite prole graues fortes in amore Tonantis,
Viuite

Viuite fortuna pleni, longa que salute
Viuite subsidio patrię, templisq; sacratis.
Tales dum repetunt voces, cantusq; suaues
Labitur in tectum somnus lassosq; fatigat :
Iamq; fuit propior nitidis aurora quadrigis
Vecta polo, cuncti mox somno membra resoluunt
Et missis choreis, ac plausu, sponte quiescunt.

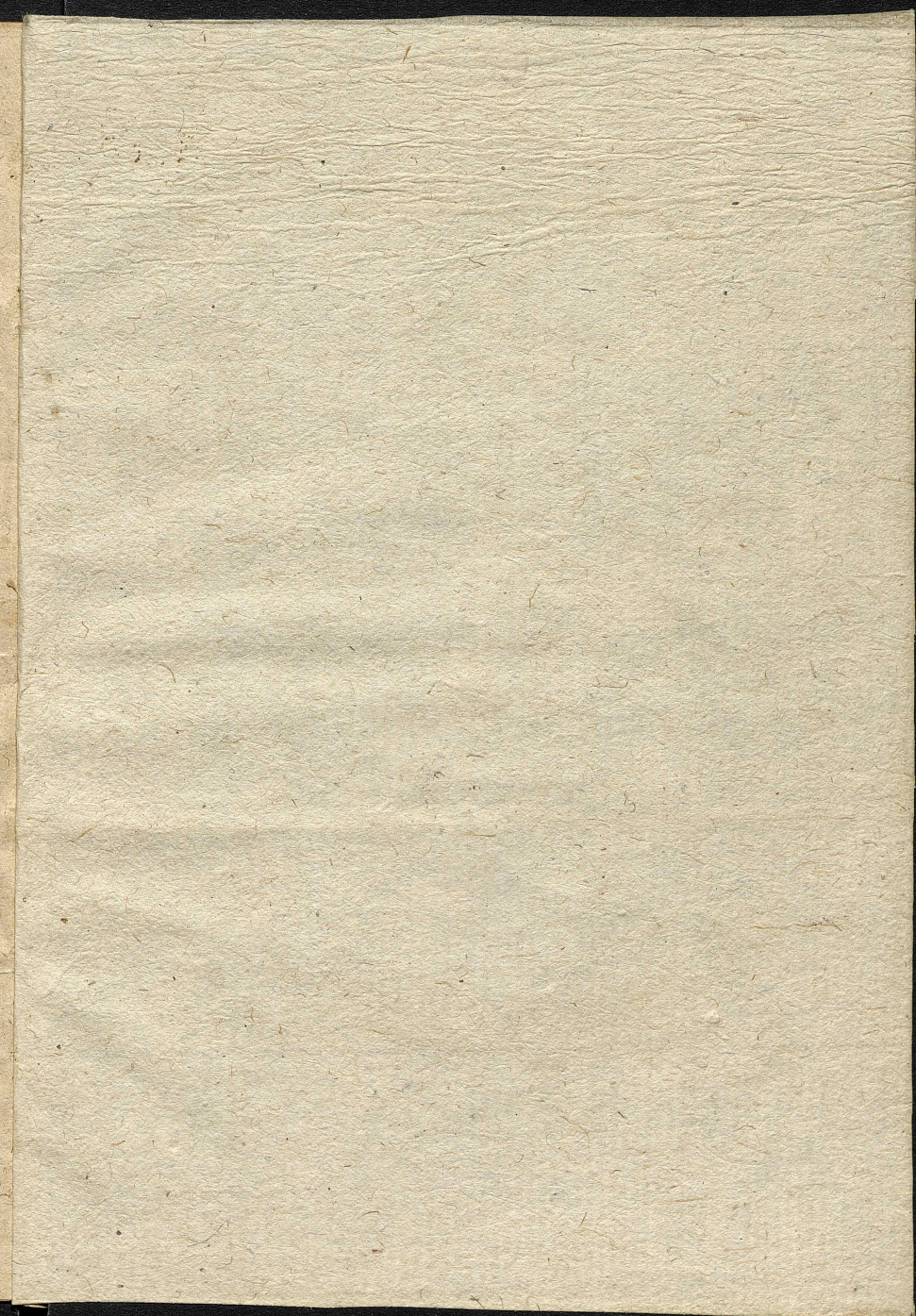

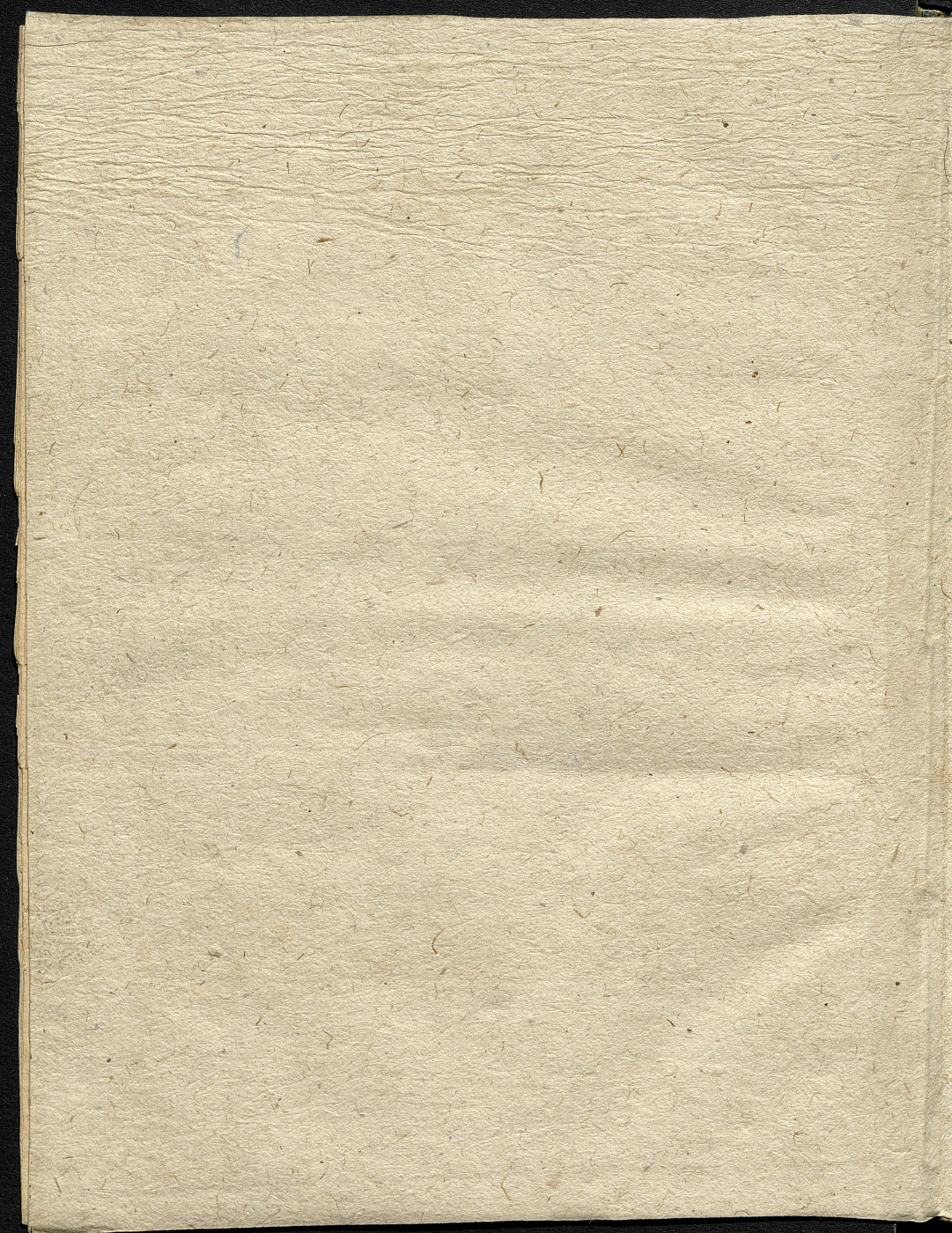
*Offne Wicke & Green & Wicks
Printed by J. Wicks & Wicks
1770*

8169

8

8109

8

